

Arrest

nr. 78 617 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LUYCKX, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Yerevan waar u ook woont.

U bent getrouwd met S. K. (...) (O.V. X) en u bent de vader van N. Z. (...) (O.V. X).

Sinds 1992 heeft u een voedingswinkel in Ashtarak.

Na de presidentsverkiezingen van februari 2003, regelt u op 22 februari 2003 transport voor betogers van Ashtarak naar Yerevan. Onderweg wordt u echter door de politie gestopt en opgepakt voor drie dagen. Met de hulp van oppositieleden komt u vrij.

Sindsdien bent u bij de politie gekend als activist.

Op 7 oktober 2003 komen criminelen voor het eerst naar uw winkel om geld van u te eisen. U denkt dat dat gebeurt in samenspraak met de regering. U weigert echter te betalen en in het handgemeen dat daarop ontstaat, wordt uw vrouw van de trappen geduwd.

Een aantal maanden later, in januari 2004, komen die mannen opnieuw langs en vanaf dan betaalt u hen elke maand steekpenningen.

In augustus 2005 wordt u lid van de politieke partij People's Party of Armenia (HZhK) en in die hoedanigheid bent u een aantal keer lid van de kiescommissies tijdens verschillende verkiezingen (van 2005, 2006 en 2007). Daarbij merkt u vaak dat er vervalsingen zijn.

Bij de wijkhoofdverkiezingen van 2006 meldt u die vaststellingen aan de voorzitter van de kiescommissie, maar u ondervindt geen problemen omdat u dat gemeld heeft of omdat u lid bent van de kiescommissie.

In januari 2008 zijn er op straat twee pogingen om u omver te rijden. U vermoedt dat men u onder druk wil zetten om geen lid te worden van de kiescommissie voor de opkomende presidentsverkiezingen. U stelt zich hiervoor dan ook geen kandidaat.

Op 14 juli 2011 stelt men op een partijvergadering aan u en uw dochter voor om opnieuw lid te worden van de kiescommissie tijdens de verkiezingen van 2012. De volgende dag wordt u door de politie meegenomen naar het politiekantoor. Ze eisen van u dat u met hen samenwerkt, dat u meer bepaald moet zwijgen als u bij de volgende verkiezingen onregelmatigheden zou vaststellen. U wordt daarbij geslagen en dezelfde avond komt u thuis. U blijft zes dagen in bed en op 28 juli 2011 gaat u samen met de voorzitter van de lokale afdeling van de HZhK, A. S. (...), een klacht indienen bij het parket van Yerevan-Kentron en het Comité voor de Mensenrechten.

Op 1 augustus 2011 zijn uw zoon en dochter aan het werk in uw winkel in Ashtarak. U bent zelf niet aanwezig op dat moment. De politie van de zesde afdeling komt de winkel binnen en vindt er drugs, die ze daar volgens u zelf gelegd hadden. Uw kinderen worden gearresteerd. Met de hulp van uw vriend V. (...) slaagt u erin uw zoon en dochter vrij te krijgen, op voorwaarde dat ze een uitreisverbod tekenen.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 16 augustus 2011. Samen met uw vrouw en uw dochter vliegt u van de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) via Praag naar België waar u diezelfde dag aankomt en asiel aanvraagt op 14 september 2011. Onmiddellijk na uw vertrek duikt uw zoon T. (...) onder in Kirovakan; uw andere zoon A. (...) verblijft nog steeds thuis in Yerevan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, uw originele geboorteakte, uw origineel rijbewijs, een origineel certificaat van de kiescommissie, uw originele partijlidkaart en vier originele kaarten van verkiezingswaarnemer.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar uw land vreest u dat u, uw vrouw en uw dochter door de overheid vermoord of opgesloten zullen worden omwille van uw politieke inzet (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw **arrestatie in februari 2003** door de politie (omdat u transport had geregeld voor betogers van Ashtarak naar Yerevan, CGVS p. 8-9) en de **pogingen tot aanrijding in januari 2008** (waardoor men u onder druk wou zetten om geen deel meer uit te maken van de kiescommissie tijdens de verkiezingen in die periode, CGVS p. 8), dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties.

Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden.

Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (nl. de arrestatie in de nasleep van de presidentsverkiezingen van februari 2003 en de pogingen tot aanrijding in 2008 als gevolg van uw politiek engagement (i.e. toekomstig lid van de kiescommissie)) hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

De documenten die u hieromtrent voorlegt – nl. uw partijlidkaart, het certificaat van de kiescommissie, uw waarnemerskaarten van 2005, 2006 en 2007 (zie documenten 2, 3 en 4 in administratief dossier) – spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Ze bevestigen enkel uw politiek engagement voor de HZhK – wat hier niet betwist wordt – maar vormen op geen enkele manier een bewijs voor de door u opgesomde problemen. Bovendien geeft u zelf aan dat u tijdens verkiezingen of als gevolg van het feit dat u verkiezingsfraude meldde, nooit enige problemen kende (CGVS p. 5).

Bijgevolg blijkt niet dat u zich op dit vlak kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat betreft de **bezoeken van de criminelen aan uw winkel vanaf 2003** – die volgens u door de Armeense autoriteiten op u afgestuurd werden wegens uw politiek activisme (CGVS p. 8-9) – dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw elkaar fundamenteel tegenspreken over het moment waarop die bezoeken begonnen zijn.

Zo verklaart u dat die criminelen voor het eerst langskwamen om geld te eisen op 7 oktober 2003 maar u weigerde te betalen (CGVS p. 8), terwijl uw vrouw zegt dat de bezoeken begonnen juist na de verkiezingen van 19 februari 2003 ('een maand later') en dat ze voor 7 oktober 2003 al vele keren waren langsgesproken (CGVS vrouw p. 4).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze al één of twee keer waren langsgesproken voor 7 oktober 2003 en dat u in het begin betaalde en dat u toen zag dat het teveel werd (CGVS p. 11).

Als u er daarop op gewezen wordt dat u daarmee toegeeft dat ze al waren langsgesproken voor 7 oktober 2003 terwijl u eerder had verklaard dat 7 oktober 2003 de eerste keer was, zegt u 'daarvoor heb ik gezegd dat ze geld meenamen. Die keer, op 7 oktober 2003, heb ik niet betaald' (CGVS p. 11).

Met deze verklaringen heft u het verschil tussen de verklaringen van u en uw vrouw over het moment waarop de bezoeken begonnen, niet op; meer nog, u spreekt er zichzelf door tegen.

Bijgevolg kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan het feit dat er criminelen naar uw winkel gekomen zouden zijn en dat uw vrouw op 7 oktober 2003 door hen van de trap geduwd zou zijn.

Het medisch attest dat uw vrouw hieromtrent voorlegt (zie document 8 in administratief dossier, CGVS vrouw p. 3) kan deze vaststelling niet wijzigen. Het vermeldt immers dat uw vrouw van de trap viel nadat een trede van de trap brak.

Uw vrouw verklaart hierover dat ze aan de dokters niets wou zeggen omdat jullie anders nog meer problemen met die mensen zouden krijgen (CGVS vrouw p. 4). Dit is echter een blote en louter mondelinge stelling die op geen enkele objectieve wijze gestaafd wordt.

Wat betreft uw **arrestatie op 15 juli 2011** (waarbij u opgedragen werd zich koest te houden bij de volgende verkiezingen, CGVS p. 7 en p. 12), de **klachten die u hiertegen samen met A. S. (...) ging indienen** en de **arrestatie van uw zoon en dochter op 1 augustus 2011** (waarbij ze volgens u door de politie vals werden beschuldigd van drugshandel, CGVS p. 7), dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze feiten fundamenteel op de helling komt te staan na een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw en dochter.

Ten eerste verklaart u dat u op 15 juli 2011 's avonds werd vrijgelaten, dat u meteen een taxi naar huis nam en dat bij uw thuiskomst enkel uw vrouw thuis was (CGVS p. 7 en 12), terwijl uw vrouw verklaart dat zowel zij als de kinderen thuis waren toen u terug thuiskwam na uw arrestatie (CGVS vrouw p. 6).

Hiermee geconfronteerd, blijft ze bij haar standpunt (CGVS vrouw p. 7), waardoor deze tegenstrijdigheid nog steeds overeind blijft.

Ten tweede verklaart u dat u tijdens uw arrestatie geslagen werd op het hoofd, de rug en de nieren. U verklaart dat uw vrouw kon zien dat u geslagen was maar dat u geen wonden had in het aangezicht omdat u uw gezicht tegen de slagen beschermd had met uw handen (CGVS p. 12).

Uw vrouw echter verklaart dat u ook wonden had op uw gezicht, plekken onder uw ogen en dat uw aangezicht rood was van de slagen (CGVS vrouw p. 7).

Hiermee geconfronteerd, verklaart ze dat ze blauwe plekken heeft gezien op uw gezicht (CGVS vrouw p. 7), waardoor ze ook voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring biedt.

Ten derde verklaart u dat u op 28 juli 2011 klachten ging indienen samen met A. S. (...) bij de politie van Yerevan-Kentron en bij het Comité voor de Mensenrechten – waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt ondanks het feit dat de klachten aanvaard werden (CGVS p. 7 en 10).

Hierover verklaart u dat u uw dochter, toen u nog in Armenië was, vertelde dat u samen met A. (...) de klachten had ingediend (CGVS p. 11). Uw dochter daarentegen verklaart dat ze niet weet of u alleen was om de klachten in te dienen dan wel of er iemand bij u was en dat u haar daar niets over gezegd heeft (CGVS dochter p. 6).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich niet meer herinnert of u dat voor of na uw vertrek verteld heeft en dat u niet alles aan uw dochter gaat vertellen (CGVS p. 11-12); wat geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid.

Ten vierde verklaart u dat u binnen uw partij niets meldde over de controle in uw winkel en de arrestatie van uw kinderen op 1 augustus 2011. U zegt dat u A. S. (...) niet meer gezien heeft en u verklaart dat hij het wel zou moeten weten wat er gebeurd was op 1 augustus 2011 omdat hij voorzitter is maar dat u hem daarover persoonlijk niets zei (CGVS p. 11).

Uw dochter echter verklaart dat A. S. (...) via haar vader (i.e. u) op de hoogte is van de gebeurtenissen van 1 augustus 2011 (CGVS dochter p. 6).

Hiermee geconfronteerd, blijft u volhouden dat u A. S. (...) enkel vertelde over uw arrestatie van 15 juli 2011 en dat u hem zelf niets gezegd heeft over 1 augustus 2011 (CGVS p. 12). Dit antwoord biedt echter geen verklaring waarom u en uw dochter elkaar op dit vlak tegenspreken.

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. de arrestaties van u en uw familieleden vlak voor jullie vertrek uit Armenië, en ondermijnen bijgevolg uw relaas op ernstige wijze.

Daarnaast zijn er nog een **aantal andere elementen** die de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komen.

Zo verklaart u dat u er met de hulp van uw vriend Vartan in slaagde uw zoon en dochter vrij te kopen bij de politie. U verklaart dat Vartan de vrijkoop regelde via zijn kennis. U weet echter niet hoe precies Vartan erin gelukt is uw kinderen vrij te krijgen ('ik weet niet via een familieband of via een kennis of zo').

Het is echter weinig aannemelijk dat u, gezien de zwaarwichtigheid van de feiten (driedaagse arrestatie van twee van uw kinderen), niet zou weten hoe precies uw vriend erin slaagde uw kinderen vrij te krijgen en dat u zich tevreden stelde met zijn woorden dat u niet ongerust moest zijn (CGVS p. 13).

Verder verklaart u dat u eind juli 2011 (dus na uw arrestatie door de politie op 15 juli 2011) zelf via de normale procedure en probleemloos een uitreisstempel ging laten plaatsen in uw paspoort bij de paspoortdienst van Yerevan-Mashtots (CGVS p. 5) en dat u op 3 augustus 2011 (terwijl uw kinderen nog vastzaten) persoonlijk zonder problemen een nieuw rijbewijs ging afhalen bij de politie van Yerevan-Mashtots (CGVS p. 3 + zie document 12 in administratief dossier).

Als u daadwerkelijk door de autoriteiten van uw land gevisieerd en vervolgd zou worden, zoals u beweert (CGVS p. 7), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u deze documenten probleemloos kon verkrijgen bij diezelfde autoriteiten.

Daarnaast verklaren zowel u als uw dochter dat uw dochter vooraleer ze vrijgelaten werd begin augustus 2011, een verbod ondertekende om de stad/het land te verlaten (CGVS p. 13 + CGVS dochter p. 7).

Uw dochter verklaart ook dat ze, net als u, probleemloos een uitreisstempel in haar paspoort kreeg bij de paspoortdienst van Yerevan-Mashtot, zo'n 10 dagen voor jullie vertrek dd. 16.08.2011, nadat ze was gearresteerd (CGVS dochter p. 4 & p. 8). Als haar gezegd wordt dat het toch vreemd is dat ze nog een uitreisstempel kreeg nadat ze een uitreisverbod had getekend, antwoordt ze 'kan ik niet beantwoorden' (CGVS dochter p. 8).

Het feit dat uw dochter nog zonder problemen een uitreisstempel kreeg nadat ze bij diezelfde autoriteiten een uitreisverbod had getekend, brengt de geloofwaardigheid van haar arrestatie en de algehele geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Ten slotte verklaart u aangekomen te zijn in België op 16 augustus 2011 en pas een asielaanvraag ingediend te hebben op 14 september 2011 (CGVS p. 6).

Als u gevraagd wordt waarom u nog een maand wacht om asiel aan te vragen, verklaart u dat u eerst nog wou wachten op uw zoon (CGVS p. 6).

Aangezien een asielaanvraag een puur persoonlijke aangelegenheid is en men niet hoeft te wachten op familieleden om internationale bescherming aan te vragen, is deze verantwoording van uw laattijdige asielaanvraag bijzonder pover te noemen.

Het feit dat u pas een maand na uw aankomst asiel aanvraag, doet niet alleen vragen rijzen omtrent de ernst van de door u voorgehouden vrees maar ook omtrent de geloofwaardigheid van de door u opgesomde problemen.

Wat betreft uw **reisroute**, verklaart u van de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) via Praag naar Brussel gevlogen te zijn.

Daarbij werd uw eigen paspoort gebruikt, maar u verklaart dat u het aan de identiteitscontrole op de luchthaven niet zelf toonde. De persoon die uw reis begeleidde, deed dat in uw plaats (CGVS p. 6). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat men bij het verlaten van de luchthaven van Zvartnots tweemaal rigoreus en individueel gecontroleerd wordt, zonder enige uitzondering.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zelf uw paspoort toonde bij de identiteitscontrole toen u de luchthaven in Armenië verliet.

Bovendien verklaart u dat in uw paspoort een visum stond (dat een vriend van uw vriend geregeld had), maar van welk land weet u niet (CGVS p. 6) en dat u, toen u in Brussel was, uw paspoort niet meer terugkreeg van de persoon die uw reis regelde omdat hij daarmee uw zoon T. (...) zou kunnen helpen vluchten (CGVS p. 5-6).

Ook deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet van welk land het visum in uw paspoort precies was. Uw verklaring waarom u uw paspoort niet terugkreeg van de smokkelaar is in dit opzicht bijzonder pover te noemen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw paspoort en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Rekening houdend met bovenstaande elementen concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen als zou u wegens uw politieke inzet vervolgd worden door de autoriteiten van uw land.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze beslissing niet in uw voordeel veranderen.

Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw partijlidkaart, uw vier waarnemerskaarten en het certificaat van de kiescommissie werden reeds eerder besproken.

Voor de volledigheid dient nog vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal ook in hoofde van uw vrouw S. K. (...) (O.V. 6.876.945) en dochter N. Z. (...) (O.V. 6.876.941) overgang tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2012 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen en deze van de Staat. Volgens verzoeker is het belang van de Staat bij de genomen maatregel nihil terwijl de schade die hem door de bestreden beslissing berokkend wordt, enorm is.

Verzoeker laat gelden dat (zie verzoekschrift p. 4) "de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet, en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933), en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens, en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen."

Verzoeker voert ook aan dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen.

Hij benadrukt dat niet mag vergeten worden dat hij in zijn land van herkomst zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten in zijn geest bewust worden verdrongen en het relateren van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker in België op 16 augustus 2011 is aangekomen en pas een asielaanvraag heeft ingediend op 14 september 2011, merkt hij op dat hij eerst nog wilde wachten op zijn zoon die vanuit Armenië mogelijks nog zou overkomen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote en dochter, stelt verzoeker dat deze helemaal niet abnormaal zijn. Hij wijst er op dat enkele feiten al dateren van het jaar 2003, ruim acht jaar geleden; het is volgens hem dan ook niet onlogisch dat hij of zijn echtgenote zich niet precies kunnen herinneren hoe vaak en wanneer er juist criminelen naar de winkel kwamen.

Verzoeker laat gelden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan het feit dat hij wel degelijk slagen heeft gekregen; de tegenstrijdigheden gaan immers enkel over wie al dan niet thuis was op de bewuste dag en of verzoeker al dan niet in het aangezicht verwondingen had.

Verzoeker citeert uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport *“Algemeen Ambtsbericht Armenië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid”* van augustus 2010 waaruit zou blijken dat *“dergelijke gevallen wel degelijk voorkomen”*.

Volgens verzoeker doet de tegenstrijdigheid met betrekking tot het feit wat hij al dan niet tegen zijn dochter zou gezegd hebben en wanneer, geen afbreuk aan het gegeven dat zowel hij als zijn dochter hebben verklaard dat verzoeker klacht heeft neergelegd. Verzoeker stelt dat hij zal pogen hiervan bewijstukken bij te brengen, wat echter niet makkelijk is gezien de problemen die hij en zijn familie hebben gehad.

Verzoeker laat gelden dat niet kan worden betwist dat hij en zijn familie omwille van zijn politiek lidmaatschap wel degelijk problemen hadden. De arrestaties van hemzelf en zijn kinderen, veroorzaakten een vrees voor vervolging.

Verzoeker citeert uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoeker voert ook aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom aan hem de subsidiaire bescherming niet wordt toegekend. Verzoeker wijst er op dat uit diverse rapporten blijkt dat in zijn land van herkomst de mensenrechten nog steeds op grote schaal worden geschonden.

Verzoeker herhaalt dat de motieven om hem te weigeren, niet evenredig zijn, zelfs in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten.

Verzoeker roept ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. Het feit dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van gewelddaden, druist volgens hem (zie het verzoekschrift, p. 8) in tegen *“de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens”*.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker werpt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door de commissaris-generaal een afweging werd gemaakt tussen zijn belangen en die van de Staat.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is.

Het komt immers aan de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, teneinde van hem al dan niet de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker aanhaalt uit het rapport "*Algemeen Ambtsbericht Armenië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid*", laat de Raad gelden dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt ook dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat dit laatste betreft, moet in het verzoekschrift in concreto worden aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregels of –beginselen, schendt.

Een loutere verwijzing naar (zie verzoekschrift p.4) "*artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten*" en (zie p. 8) "*de principes van een rechtstaat en in het bijzonder [tegen] de fundamentele rechten van de mens*" volstaat bijgevolg niet en wordt door de Raad niet aangenomen als middel.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast, op basis van het geheel van de informatie waarover hij beschikt, dat zelfs indien verzoeker daadwerkelijk de problemen die hij inroept -met name de arrestatie in de nasleep van de presidentsverkiezingen van februari 2003 en de pogingen tot aanrijding in 2008 als gevolg van verzoekers politiek engagement-, heeft meegemaakt, er goede redenen voorhanden zijn om te stellen dat verzoeker actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt immers wat volgt:

*“Wat betreft uw **arrestatie in februari 2003** door de politie (omdat u transport had geregeld voor betogers van Ashtarak naar Yerevan, CGVS p. 8-9) en de **pogingen tot aanrijding in januari 2008** (waardoor men u onder druk wou zetten om geen deel meer uit te maken van de kiescommissie tijdens de verkiezingen in die periode, CGVS p. 8), dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen element heeft aangebracht die bovenstaande informatie weerlegt. Bijgevolg blijft deze motivering staande en de Raad schaaft er zich achter.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht gesteld dat, wat betreft de bezoeken van de criminelen aan verzoekers winkel vanaf 2003, verzoeker en zijn vrouw elkaar fundamenteel tegenspreken over het moment waarop die bezoeken begonnen zijn.

Waar verzoeker ter verdediging aanhaalt dat deze tegenstrijdigheden niet abnormaal zijn aangezien enkele feiten al dateren van het jaar 2003 en het dan ook niet onlogisch is dat hijzelf of zijn echtgenote zich niet precies kunnen herinneren hoe vaak en wanneer er juist criminelen naar de winkel kwamen, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn vrouw en dochter.

Zo spraken verzoeker en diens echtgenote elkaar tegen over het moment waarop de bezoeken van de Armeense autoriteiten begonnen (zie hierboven).

Zo liepen ook de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en dochter aanzienlijk uiteen wat betreft de arrestatie van verzoeker op 15 juli 2011, wat betreft de klachten die verzoeker hiertegen samen met A. S. ging indienen en wat betreft de arrestatie van verzoekers zoon en dochter op 1 augustus 2011:

“Ten eerste verklaart u dat u op 15 juli 2011 's avonds werd vrijgelaten, dat u meteen een taxi naar huis nam en dat bij uw thuiskomst enkel uw vrouw thuis was (CGVS p. 7 en 12), terwijl uw vrouw verklaart dat zowel zij als de kinderen thuis waren toen u terug thuiskwam na uw arrestatie (CGVS vrouw p. 6). Hiermee geconfronteerd, blijft ze bij haar standpunt (CGVS vrouw p. 7), waardoor deze tegenstrijdigheid nog steeds overeind blijft.

Ten tweede verklaart u dat u tijdens uw arrestatie geslagen werd op het hoofd, de rug en de nieren. U verklaart dat uw vrouw kon zien dat u geslagen was maar dat u geen wonden had in het aangezicht omdat u uw gezicht tegen de slagen beschermd had met uw handen (CGVS p. 12). Uw vrouw echter verklaart dat u ook wonden had op uw gezicht, plekken onder uw ogen en dat uw aangezicht rood was van de slagen (CGVS vrouw p. 7). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze dat ze blauwe plekken heeft gezien op uw gezicht (CGVS vrouw p. 7), waardoor ze ook voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring biedt.

Ten derde verklaart u dat u op 28 juli 2011 klachten ging indienen samen met A. S. (...) bij de politie van Yerevan-Kentron en bij het Comité voor de Mensenrechten – waarvan u overigens geen enkel begin

van bewijs voorlegt ondanks het feit dat de klachten aanvaard werden (CGVS p. 7 en 10). Hierover verklaart u dat u uw dochter, toen u nog in Armenië was, vertelde dat u samen met A. (...) de klachten had ingediend (CGVS p. 11). Uw dochter daarentegen verklaart dat ze niet weet of u alleen was om de klachten in te dienen dan wel of er iemand bij u was en dat u haar daar niets over gezegd heeft (CGVS dochter p. 6). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich niet meer herinnert of u dat voor of na uw vertrek verteld heeft en dat u niet alles aan uw dochter gaat vertellen (CGVS p. 11-12); wat geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid.

Ten vierde verklaart u dat u binnen uw partij niets meldde over de controle in uw winkel en de arrestatie van uw kinderen op 1 augustus 2011. U zegt dat u A. S. (...) niet meer gezien heeft en u verklaart dat hij het wel zou moeten weten wat er gebeurd was op 1 augustus 2011 omdat hij voorzitter is maar dat u hem daarover persoonlijk niets zei (CGVS p. 11). Uw dochter echter verklaart dat A. S. (...) via haar vader (i.e. u) op de hoogte is van de gebeurtenissen van 1 augustus 2011 (CGVS dochter p. 6). Hiermee geconfronteerd, blijft u volhouden dat u A. S. (...) enkel vertelde over uw arrestatie van 15 juli 2011 en dat u hem zelf niets gezegd heeft over 1 augustus 2011 (CGVS p. 12). Dit antwoord biedt echter geen verklaring waarom u en uw dochter elkaar op dit vlak tegenspreken."

Verzoekers verweer (zie verzoekschrift, p. 5) dat "bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden", wordt door de Raad niet aanvaard. De Raad benadrukt nogmaals dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook verzoekers opwerping (zie p.5) dat de "tegenstrijdigheden louter betreffen wie al dan niet thuis was op de bewuste dag en of verzoeker al dan niet in het aangezicht verwondingen had", is onjuist. Zoals uit de uiteenzetting hierboven duidelijk blijkt, betreffen de tegenstrijdigheden niet alleen verzoekers arrestatie op 15 juli 2011, maar ook de klachten die verzoeker hiertegen samen met A. S. ging indienen en de arrestatie van verzoekers zoon en dochter op 1 augustus 2011.

De poging van verzoeker om de omvang van de vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren, faalt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt dat hij bewijsstukken tracht bij te brengen van het feit dat hij klacht neerlegde, "hetgeen evenwel niet makkelijk is, gelet op de problemen die verzoeker en zijn familie hebben gehad", stelt de Raad vast dat hij ook in gebreke blijft om bewijzen voor te leggen van zijn klacht bij de politie van Yerevan-Kentron en bij het Comité voor de Mensenrechten.

Het niet bijbrengen van concrete bewijsstukken keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing nog terecht gewezen op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet ten goede komen.

Zo werd onder andere vastgesteld dat verzoeker aankwam in België op 16 augustus 2011 en pas een asielaanvraag indiende op 14 september 2011.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verweer in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen waar hij aangaf eerst nog op de eventuele komst van zijn zoon te hebben gewacht.

De Raad is bovendien van oordeel dat gezien elke asielaanvraag individueel ingediend en behandeld wordt, er voor verzoeker geen aanleiding was om te wachten tot zijn zoon eventueel asiel zou komen aanvragen; zijn talmen doet afbreuk aan de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees.

Vastgesteld wordt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen in de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te weerleggen.

Verzoeker gaat niet in op de vaststelling dat ook zijn verklaringen aangaande zijn reisroute ongeloofwaardig zijn, welke de Raad beaamt.

De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, met name een kopie van het medisch attest van de echtgenote van verzoeker en een kopie van verzoekers partijkaart en –certificaat, betreffen stukken die hij reeds eerder op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd (zie administratief dossier, Inventaris, stuk 2, 3 en 8). Deze stukken vermogen bijgevolg geen ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Ook de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van de partijkaart van de dochter bevestigt enkel haar politiek engagement maar draagt niet bij tot een bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing niet vermeldt om welke redenen hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt ontzegd, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de er in vervatte motieven heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker niet kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 2 december 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.9. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE